

لیکوال : افتخار اللہ افتخار

Ketabton.com
لنڊہ کیسہ

باجا کورہ پیغلہ

د كتاب پيژنده

نوم بي كوره پيغله / لنده كيسه

ليكوال افتخارالله افتخار

ايديت ا.ر افتخار

كمپوز ا.ر افتخار

پښتني دن ا.ر افتخار

بيا كتنه واجد منگل

تاريخ 19.09.2023

واتساف 00989908400450

https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوك نه لري حقوق له ليكوال سره خوندي دي

زما نشري شوي كيسې

۱ رنډی / لنده كيسه

۲ سپيڅلي بنځه / لنده كيسه

۳ ماته منظوره ده / لنده كيسه

۴ د بنځي خور سره / لنده كيسه

۵ بي كوره پيغله / همدا اثر

ان شاء الله دا لړۍ به جاري ساتم ستاسي د مينې او پښتنو ته د سمو لارښوونو لپاره

زه به هميشه قلم د خير لپاره پورته كوم...

قلم ته خای افتخار زړه كي ورکه

دايره يي كور كي له توپكه تاو كړه

دالی

((خپل گران کشر ورور جمال ناصر شیرخان ته))

د رواجونو بنکار شوي

هاغه پیغلي چې د مینې او رواجونو بنکار شوي دي، حقیقت دا دی چې دوی ژوند په اوږه بار گرځوي. پښتو او غیرت ورته په خوله د شهادت گوته نېغه ایښي. که غږ یې وویست، یا شرم دی، یا مرگ. خو دا د پښتون قانون دی. گني اسلام حق ورکړی چې د خپلې خوښې نکاح تر لاسه کړي.

کیسه به یوه پیغله له ډیرو کنډوکپرو تېره کړي خو بیا هم... د ژوند په مزل کې هر قدم باید ډېر په سوچ او فکر اوچت کړو. هسې نه چې سبا هره پیغله د صدرا غونډې بی کوره شي او دا یواځینې قدم دی چې نهه نوي فیصده له خطر سره مخ دی خو زه تنها گناهگاره صدرا نه بولم، دلته د همت غونډې ځوان هم بی همتي کړي. د پلار غونډې شان د لور په سر پیسي اخلي. د خاوند غونډې مرتبه په کلي کې د سریتوب نوم نه لري او د ورور په شان قوت د خور...

له کیسې مې یو هدف نه دی چې تاسې یې تر لاسه کړئ. دلته راغلي یاست نو کیسه دقیق ولولئ! که کومه کمي په نظر درغله، نېغه یې را په گوته کړئ! او که څه مثبت نظرونه لرئ، هم نغد را وغږیږئ.

بی کوره پیغله نوم مې ځکه خوښ کړ چې زه زیات له داسې پېښو سره مخ شوی يم خو تر شا یې یوه وجه نه وي نو ځکه مې د همدې عنوان لاندې، پانې له زرینو کرښو ډکې او ستاسې مخې ته مې راوړې. یاده کیسه مې صرف په دوه مازیگرو کې پای ته رسولې. سره د ډیرو مصروفیاتونو، اوس به ته فکر کوي چې افتخار لږ زیات ونه غږیده. سمه ده! همدلته قلم ږدم خو زه زیات نه يم غږیدلی...

دا ته محترم او دا بی کوره پیغله.

ستاسې خوږ ورور

افتخارالله افتخار

ورستی جوړه جامې یې په تناب واړولې، لامده لاسونه یې خپلې لوپټې کې تاو کړل، بېرته راغله، لکن یې د لرګي زینې سره د کوتې دیوال ته سرچپه تکیه کړ. چالاکه کوتې ته ننوته، بېرته یې شا ته وکتل، د کورنۍ غړي یې په داسې حال کې نه و چې دې کوتې ته دې راشي.

تیزه لاره د شمشی بیټرۍ نه یې موبایل له چارجره راواخیست، د زور صندوق خواته یې په پخواني بالبت ډډه وهله، پښې یې په نرۍ توشک وغزولې، د موبایل ډیټا یې خلاص کړه، سیده واټساف ته لاره. سترګې یې خلاصې پاتې شوي:

- اففف دومره مسجې (پیغامونه)! او هو هیمته! ته خو سم لیونی یې.

د همت صفحې ته ننونه. د پیغامونو لوستل یې پیل کړل:

- زه د نورو هلکانو غوندې نه یم. وگوره کال برابرېږي ما تاسره دوکه کړې؟

- بس زما همدا وروستی پرېکړه ده. که په رښتیا مینه راسره لري، نو نن ماښام ته راوځه، زه دې د سرک په سر انتظار کوم.

- او که را ونه وتې، نو ته ما سره هسې وخت تیروي. مینه نه کوي راسره. زه درته له سره تېر یم او ته مې کیسه کې نه یې...

داسې یې پرله پسې څو پیغامونه ولوستل، د صفحې بره سر ته یې وکتل، د همت واټساف انلاین و.

بیرته یې ولیکل ورته:

- گرانه! قسم دی چې مینه درسره لرم. ته ولې په ما شک کوي؟ ها؟

له هغې خوا سمدستي وایس (غریز پیغام) راغی:

- که دې مینه کوله، دا دې یوه میاشت کېږي چې درته وایم را ووځه. نور مې راپورې ملګري خاندي. وایې ساعتیري کوي درسره! ته هیڅ په ما غیرت نه کوي، مینه کې هر څه جایز دي خو داسې ښکاري چې ملګري مې رښتیا وایې. زه باید نوره خودکشي وکړم، ځکه ته ما سره وفا نه کوي.

د خبرو په ورستی پړاو کې لږ جذباتي شو.

دې خبرو یې د صدرا مړه احساسات په خوځښت راوستل، تیره هفته وریاده شوه؛ چې د تنور سر پیغلو ملګرو یې خنداګاني ورپورې کولې. پیغور یې ورکاوه چې پلار دې سګوان ته ورکړي یې. د مازیګر نه ونیسه تر نیمې شپې پورې په کلي کې سپي جنگوي. سترګو کې یې اوبنګې ډنډ شوي،

شاوخوا یی نظر تېر کړ، د سکرین په لاندې برخه یی بره گوته کش کړه،
په غریز پیغام کې یی ورته وویل:

__ سمه ده گرانه! غوسه کېږه مه! مړه دې ستا دښمنان شي. خو دا راته
ووايه چې ستا کورنۍ به ما ومني او که نه؟

همت یی غریز پیغام ته د ښکلولو سټیکر (د احساس څرگندولو نښه) ورکړه،
غریز پیغام ورته راغی:

- واه! واه! واه! قربان دې شم صدرو! تا خو زه وگتلم. هیڅکله مې یقین نه
کیده چې ته دې مینه کې دومره قربانی ورکړې... او کورنۍ سره مې
غږیدلی يم. هغوی مشکل نه لري. اوس راته وخت ښایه! کله ما لپاره خپل
کور پرېږدي؟

صدرا په کیبورډ (لیکمن) باندې گوتې کینودې خو لږزې نیولې وې:

- سبا ماښام زموږ د کلي نه وړاندې، د پاخه سرک سره نږدې پایې ته
راشه. دلته ډیر څوک نه وي.

له دې ورسته دواړو سره ساعت - نیم گپ شف ولږو. که څه خولې په
صدرا روانې وې، د همت په ډاډ وچې شوي...

وخت د هیچا انتظار نه کاوه. که پوهه یی لرله، گټه یی ترې اخیسته او که
ناپوهه و، ساعت یی تیروه. خو گټونکي ساعتیري نه دي.

وخت همدا چغه وهله خو پښتون پرې غوږ کون کړی و!

لمر د ځمکې په اخیر کې سر ښکته کړ، تیاري را خپرې شوې خو لمر د
پښتون غونډې نا امیده نه و. وخت یی ونيو خو سهار یی بیا سر را اوچت
کړ. دنیا ته یی ځان وښود. که ولویدم، سبا بیا پورته کیرم. همدا پیغام لمر
ټولې نړۍ ته ورکاوه خو پښتون بیا بیلچه په اوږه کړه. په زوی یی غږ
وکر: نن ښوونځي ته مه ځه! د ډیرې د لښتنيو پولې را وریبه! خلک پکې
غواگاني څری. ور یی بند کړ، له کوره ووت...

صدرا په منډه لور او د وښو څادر یی ورور ته راوړ:

- د پلار خبره منه وروره.

ورور یی وویل: نه! زه مخته (مکتب) ته ځم گني ناکام به شم.

مور یی ورغږ کړ:

__ ځه پولې را وریبه. مالیم (معلم) صیب ته به دې ډوډۍ وکړو، کامیاب به
دې کړي!

د دې خبرې په اوریدو يې لور او خادر د صدرا له لاسه واخيستل او په خندا له کوره ووت.

صدرا جارو را واخيسته، ټول انگړ يې پاک کړ. نیمگړي پاتې کارونه يې د کور تمام کړل. د هر کار کولو ورسته يې خان موبایل ته رساوه. همت ورته ويلې و چې سر له مازیگره راوځه. زه دې په طمعه ناست يم. خو دې ورسره دومره زر نه منله. ويل يې چې لږه تياره شي او د ماښام جمعې ته خلک روان شي، بيا ميدان خالي کيږي. هله...!

صدرا خان پوره امله کړ. آن هاغه لارې يې هم صافې کړې چې د تگ په وخت يې ورته مخه نيوله... هوبنياره جينۍ وه خو بي خايه مينې پښه وښويوله.

خو همدې يې فکر خراب کړی چې پلار مې د څو پيسو لپاره ولې زه داسې هلک ته کينولم چې ټول کلي کې د سگوانۍ نوم لري...؟

د وخت په تيریدو سره انتظار پای ته ورسيد. د ماښام اذانونو فضا ونيوله. پلار يې جماعت ته روان شو. صدرا شکر په دې ادا کولو چې مشر ورور يې ښار کې کار کاوه. مور ته يې د اودس لپاره لوته ډکه کړه او نور يې خان جوړ کړ. کوچنی ورور يې چې مازیگر د لوبو لپاره تللی و، بيا نه و راغلی. نو دا ورته تر ټولو ښه موقع ښکاریده. مور يې په لمانځه ودریده. خپله يې تور حجاب، په بله کوټه کې له خانه تاو کړ، موبایل کې يې همت ته پيغام پرېښود:

- بس دا دی درغلمه! چې کوم خای مې درته ښودلی، هملته ولاړ اوسه.

هغه يې پيغام ته په جواب کې وويل:

- له څه وخته ولاړ يم، ته صرف را ووځه.

د صدرا مخ گرم شو، رنگ يې تغير وخور، د زړه زربان يې خپله اوریدل. د کور له دروازي يې شاته وکتل، قدم يې بهر کړ، مخ يې ترې وگرځاوه، چابکه روانه شوه.

کوڅه کې يو - نیم کس غلي غلي ورکتل خو د چا هم خيال نه کیده چې څه روان دي؟ بېرته به خپل کار پسې روان و.

شل دقيقې يې پياده لار ووهله، اخېر د همت څنگ ته ورسیده.

همت د صدرا په لیدو يې، له پښو ساه ورکه شوه، د ولاړ موټرسايکل په ټوله يې لاس کښود، له خولې يې په هيچاني حالت کې ووتل:

- ته په رښتيا راغلي؟؟

صدرا ساه واخيسته:

- هو! خو بايد دلته په طمعه نشو. هه چې خو. باقي خبرې به په لاره کو. زه ډيره ويريزمه همته!

همت په دواړو لاسونو سر ونيو، هه په هه، لکه د بي سوره وچورليد:

- او هو ته ليونۍ يې ها؟ زه تا چرته يوسمه ها؟ وگوره فکر کوم ساه رانه وځي. په ما هه چل کپري. د بدن يو غړی مې په واک کې نه دی. دا خو دومره وړه خبره نه ده. شاوخوا يې وکتل څوک نه و.

د صدرا له سترگو اوښکو حرکت پيل کړ:

- دا ته هه وايي؟ زه خو ستا په مشوره راغلي يم. تا ويل کور کې مشکل نشته او...

همت يې خبره ونيوله:

- هي بس که د ليونۍ لوري! ما خو گف گنله. دا تينسته ولاکه دومره وړه خبره وي او زما يقين هم نه کيده چې ته دې داسې کم اصل کار وکړي.

صدرا د خپيري لپاره لاس پورته کړ:

همت وويريد. لکه په توپک يې چې ولي. شاته شو، بيا يې ورته لاسونه جوړه کړه:

- خير دی همته! دا وخت زه ډېره مجبوره يم. زه تا نه هيڅ نه غواړم. صرف له هان سره مې بوخه او ومې ساته. بس همدومره.

همت لاسونه څنډل، سوچ يې وکه خو کامياب نشو:

- گوره صدرو! زه ملامت يم، منم خو نه راسره تا کور کې مني او نه دا سپک او بي لاري کار. زه درنه هه. ته واپس کور ته لاره شه. اوس هم وخت نه دی تللی.

صدرا ورته ډير مایوسه مایوسه کتل:

- همته زه گاونډيانو او خپلوانو کره هم بي اجازه نه يم تللي. بيا خو دا ډير لوی کار دی. ما بي مرگه نه قبولي. خير دې ما له هان سره بوخه.

همت له جيب نه کيليانې راوويستي، د موټرسايکل خواته روان شو:

- زه دې له هان سره نشم بولی. دا دې زه درنه لارم چې په بله لانجه وانه وړم. عمومي سرک دی.

موټر سايكل بي چالان كه.

صدرا ورمنده كړه، پښې يې ونيولې، زارې يې ورته وكړې خو هغه پريډلې و. دا هر څه ورته ټوكې ښكاريدې خو داسې نه وه، پوره خطر وه.

گېر يې وركه، په ضرب د څو ثانيو كې له سترگو پناه شو.

دې ډيرې اوښكې توي كړې. د ژوند په ميدان، په مخكې او ورسته تگ ناكامه ودرېده، له ډيرې تنهائې او ژړا ورسته يې فكر وكړ.

كه واپس كور ته ځم، ژوندې مې نه پرېږدي. پلار مې دهكان سړې دى. تربوران به ورته وايي؛ په ډيران يې ښخه كړه. دا به د غيرت په جزبو هماغه كار كوي چې څوك څه وايي ورته، او بيا خو د سگوان خاوند نه هم د سړيتوب طمعه نشته...

په درې لارې كې ولاړه وه. يوه لار ښكته، بله پورته، يوه كلي ته تللې وه. پورته يې لس شل قدمه واخيستل. هلته يې موبایل چالان د سرک په غاړه كينود.

حرکت يې په لاندي لار پيل كړ. كه اوس راپسې څوك راشي نو فكر به كوي چې پورته تللې او موبایل ترې دلته لويدلى. هغوى به په دې دليل ټول بره لاړ شي. گوندي كوم كلي ته تللې. نور مې هسې هم ژوند ابو واخيست...

قدم يې د ښار په طرف كور كړ خو د سرک نه ډېر لرې فاصله كې، چې كوم كليوال موټروان يې ونه گوري، زر او سل فکرونه يې ذهن نيول خو يو هم ښه نتيجه نه وركوله. په كړي كار دومره پښيمانه وه چې حد يې نه و.

پنځه – شپږ ساعته مزل ورسته يې د ښار رڼاگانې، له نيردې وليدې. شاوخوا يې نظر تېر كړ، څه نه ښكاريدل. له كوچنيو تيرو په ډكه ځمكه يې سر كينود. ستړيا، ويرې او بي خوبې يې ډيره زر د خوب نړۍ ته يوړه.

خو ويرونكې خوب يې وليده. د يوې چغې سره نېغه را پورته شوه. شاته يې وکتل، لمر سترگونه وهل. بيرته يې د ښار په طرف مخ كړ، شونډې يې د ژړا له لاسه نړۍ نړۍ كيدې. فضا يې له خولې يوه تپه واورېده.

د سحر لمر پر غرو را جگ شو

ژونده اوږو ته مې را خپږه چې دې وړمه

ويستلى حجاب يې په ځان بيرته برابر كړ، قدم وهنه يې پيل كړه. ساعت – نيم پس ښار ته داخله شوه. حيرانه وه چې كوم خوا لاړه شي؟ څه وكړي؟

شین سهار وه. گنیه گونه هم کمه بنکاریده. د یو دوکان مخی ته، د لاری په سر کیناسته، سترگی یی بره نه پورته کولی چې څوک پکې اوبسکې ونه گوري. ناخپه یی مخی ته یو لسگون ولوید، زړه یی درزا شروع کړه، وویریده، خپل کور ور یاد شو. زړه یی وه چې په چغو چغو وژاري خو حای مناسب نه وه. لړزی اخیستی لاس یی لسگون خواته حرکت وکړ چې بل لسگون پرې را پرېوت. زر یی بیرته شاته کړ.

تر څنگ، لږه فاصله کې، یو څو ځوانانو د ریرې واله نه وریجې خوړلی. د هغوی غږ یی تر غوږ شو

- وگوره حجاب یی نوی دی. سوالگره نه ده. بل کار ته راوتی!

- هههه نه! نه! سوالگره ده، گنی دلته نه کیناسته.

درېم ځوان وریجې وخوړې، کتابونه یی له ریرې راپورته کړل، دوی ته یی جواب کې وویل:

- چې نېک گمان نشی کولای، نو شک هم مه کوئ! او مه ورسره کار لری. دا د ژوند اصول نه دي.

پیسې یی وریجو واله ته ورکړې، روان شو. دواړو ځوانانو سترگی بنکته کړی.

صدرا پیسې را واخیستی، له حایه پورته شوه، زړه کې یی وویل:

- د څومره ډېرو انسانانو منځ کې دا ځناور څوک نه پیژني، ځکه چې لباس یی د انسان دی خو دننه مکمل وحشي دي...

فکر یی وکړ چې د سوال نه بهتره لار نشته خو حجاب می نوی دی او مخی ته شپه را روانه ده. چرته به ځم؟ د بنار په یوه بله کوڅه ور دننه شوه، ځکه دلته انسانان وو خو لږ کم په نظر راتله. د کوڅې کونج کې یی یو نانوايي واله دوکان ولید، تیزه ورغله، ډوډی یی ترې را واخیسته خو بڼه و، هغوی څه ونه ویل. شاوخوا یی کتل، په یو کوچني سوالگر یی نظر پریوات، تر څنگ ورغله، نیمه ډوډی یی ورکړه، سر یی ور بنکته کړ ورته یی وویل:

- د ورځې څو پیدا کوي؟

هغی له ډوډی کپ تاو کړ:

- سل، یو نیم سل، دوه سوه همداسی...

- او شپه چرته کوي؟

- خپل كور كې. نور چرته!

صدرا نيغه جټكه وخوره، كوچنې يې له څنگ تير شو، له ځان سره يې وويل:

- څومره بختور دى! خپل كور لري كه سوالگر هم دى، بايد شكر وباسي. زما غوندي خو بي كوره نه دي.

نيمه پوډى يې موتي كې تاوه كړه. وري وه، خو زړه يې نه كيده.

تر مازيگره در په دره وگرځېده. يو څو روپۍ يې هم لاسته راوړې وې خو له دې بناړ يې نوره كرکه كيده. په هرو لسو كسان كې يې اته كسه د هوس تزي و.

د بناړ له گڼې گونې لږه لري شوه. دلته اكثره كوڅې خالي خالي بنكاريدې. نور يې په پښو كې هم دمه نه وه. ټوله ورځ يې حجاب كې پټ مخ، ځوروله. زړه يې پكې تنگ وه خو مخ يې نشو بنكاره كولاى. د لويې ناولې ويالې په سر په نيم متر پوخ ديوال كيناسته، فكر واخيسته، د بل انسان شتون يې حس كړ، ناڅاپه يې له ويرې لږزه وخوره، سترگې يې پورته كړې.

تر څنگ ولاړ ځوان د هوس په انداز وويل:

- له ډير وخته درته گورم. راءه ماسره اتاق كې يو څو ملگري دي. بني پيسې به هم دركړو.

صدرا يې په ليدو حيرانه ودريده، له پښو يې ساه وخته. همداسې يې سترگو ته ورته ځير ځير كتل...

ځوان بيا وويل:

- لكه چې ستا هم زړه دى. د هرې ويرې بي غمه اوسه. دوه ملگري راسره دي. ستا چې څنگه زړه وي، هماغسې به كو.

د صدرا له سترگو دومره اوبښكې، هاغه وخت نه وې لويدي چې همت پريښوده. لكه دلته، دا ليدل ورته خوب بنكاريده. همداسې يې ځيري ته ورته ليدل.

په ځوان شيطان غلبه وكړه، يو دم يې جينى له لاسه ونيوله.

صدرا لاس ته وكتل، بيرته د نظر پورته كولو سره يې لاس هم پورته شو او دومره دروند يې د ځوان مخ ته راواچو چې په ټول ژوند كې به دا څپيره هيره نه كړي.

هغې يې لاس خوشي كړه، شاوخوا يې وكتل، سر يې بنكته كړ، روان شو.

صدرا دواړه لاسونه مخته ونيول او بڼه په چغو چغو يې وژړل. کاش! چې پلار وژلي وای خو دې حالت سره نه وی مخ.

لاندي يې وکتل. د ويالي غاړې نه يې لوتېه راواخيسته، همدې نيم مټري ديوال ته د پينو په څوکو مخامخ کيناسته. لوتېه يې د ديوال په مخ کيښوده، له سترگو يې اوبښکې ولويدې، لوتې ته يې حرکت ورکړ، ويې ليکل:

- دا هاغه سپيڅلی ښار دی چې يو ورور پکې د خپلې خور نه د زنا طلب وکړ.

او دا بيا هاغه ځوان دی، که خبر شو چې خور يې تبتيديلي يا به خودکشي کوي او يا به ليونی کيږي. څه عجيب تمثيرونه دا پښتانه کوي!

پاتې لوتېه يې په موتي کې خاورې کړه، نيغه پورته شوه. همت ته يې زړه کې ښې ښيراوې وکړې. نور يې د ژړا له لاسه ستوني درد کاوه. په لويه کوڅه کې يې تنها قدم وهل پيل کړ.

فکر يې بل خوا لار، چې پلار مې ولې تر اوسه ورور نه دی خبر کړی؟ ايا د دې په خاطر چې کلي کې اواز ه خپره نشي...؟ ای هی پلاره! ستا لور خو، ته ټول قام او کلي ته ټيټ راوستې. ما ولې ځان وژنه ونه کړه...؟

همداسې سرگردانه روانه وه. له کوڅې، د ښار گڼې گوني ته داخله شوه. مازيگر لمونځ په قضا کيدو وو. د سرک په منځ يې يوه ښځه د درې ماشومانو سره وليده. شاوخوا يې نظر تير کړ بيا نيغه د سوالگرې تر څنگ ورغله، خوا کې يې د پينو په سر ورته کيناسته:

- تروري ته د شپې چرته ځي؟

خيرني ښځې ماشوم ته پکې ووايه، مخ يې تاو کړ:

- کور ته ځم نور چرته لار شو؟

صدرا زړه کې خوشحاله شوه چې ځای خو مې پيدا کړ. بيا يې ترې پوښتنه وکړه:

- تروري! زه د شپې ځای نه لرم. ما خپل کور ته له ځان سره بوځي؟

خيرني يو دم لاسي پکې په ځمکه کيښود. په دواړو لاسونو يې خبرې شروع کړي:

- ته په ما رشخند وهي؟ ته دې لباس ته وگوره! سمه ناوې ښکاري. څه پاسه تنگوه مو مه!

صدرا يې دواړه لاسونه ونيول، قسمونه يې ورته وکړل چې خای نه لرم. خپله ټوله كيسه يې ورته تېره کړه، خيرني بنخي سمدستي خپل خادر راټول کړ، دوه ماشومان يې خپله راوخيست او يو يې دې ته ورکړ، ورته يې وويل:

- چې داسې ده رايه چې خپل کور ته دې بوخم.

بنخه خوشحاله بنکاریده خو دا مخکې او صدرا ورپسې. له بناړ په څنډ په ډيرو ډيرانونو، دپاسه د يو کيمپ کوڅې ته ننوتل. د کوڅې سره نږدې يې دروازه ووهله. يو پوخ عمر سړی چې غټه باډي يې لرله، ور خلاص کړ. خيرني بنخي ورته وويل:

- اخوا شه لار پريږده غټ سړيه!

سړي د صدرا په ليدو ژبه په شونډو کې تاوه کړه. يو څلور قدمه پس خيرني بنخي، ماشومان په انگر کې له لاسه خوی خوشي کړل. هغوی له ځمکې سره ولږيدل. چغې يې کړې.

صدرا يې دې کړو ته حيرانه شوه. خپل غير کې يې ماشوم ته وکتل، بيا يې غږ تر غوږ شو:

- شموکې راشه! دا ناولي دې سمبال کړه. له کوټې نه دوه پخې پيغلي راووتې داسې بنکاريدې له په ټول ژوند کې يې چې خدا نه وي کړي، رامنډه يې کړه. يوې د صدرا له غير ماشوم واخيست او بلې له ځمکې دوه پورته کړل. دواړه د ماشومانو په بنکلولو شروع وکړه. بېرته په منډه کوټو ننوتې.

صدرا د لوی انگر منځ کې، حيرانه ولاړه وه. خيرني بنخي په صدرا غږ کړل:

- هي جينې! دلته دننه راشه.

غږ سره يې په نه زړه کوټې ته دننه شوه. گوري چې بل د عمره پوخ سړی، چې تازه يې په گيره کې سپين راغلي وو، کت کې ناست دی او خيرنه بنخه د ديوال خواته لباس بدلوي. صدرا چې دا حالت وليده، سترگې يې غټې غټې راووتې. بېرته په منډه په وتو شوه چې سړي پرې غږ کړل:

- بهر مه وځه!

خای په خای ودریده

خيرني بنخي ورته مخ راتاو کړ. په داسې حال کې چې پرتوگانس يې غوټه کاوه:

- جيني دا خپل كور وگڼه او هر څه خوره سكه(څكه). سرف (صرف) شپه په دغه كټ كې كوه. اشاره يې د سړي خواته وكړه.

سړي رانېغ شو، په صدر اړپ ولږيد، تر څنگ يې راغی، حجاب يې ورته له مخ لرې كړ.

يو دم خندا ونيو، شاه يې ورته راواړله.

صدرا فكر وكړ چې اوبو اخيستی، هر څه ته لاس اچوي. لكه چې ژوند مې د ځناورو په كور شو او اوس له پيښې تپينته نشته، نه راسره بله لاره. ماته خو قدم په قدم نوي غم همت راكړ. الله دې خوشحالی پسې وړوند كړه! او پلاره! كه تا چرته پيسو ته نه وي كټلي نو د سړي زوی ته به دې وركړي وای...

سړي بيرته مخ راتاؤ كړ:

- جيني! له نننه پس، ته د دې كور مالکه يې.

خيرني بنځي خوله خبرې ته جوړوله چې ده پرې غږ كړ:

- خاموش!

هغې نه كړې خبره، هيره شوه. بېرته يو - دوه قدمه شاته لاړه.

صدرا يې له ولو ونيوله، تر ډبل بيت يې بوتله، يوه شيبه ولاړ و. بيا يې د ناستې ورته وويل، هغه كيناسته.

سړي ډېر په طبيعت خبرې شروع كړې.

- جيني! دلته چې څوك ويني، له دې ټولو ستا غوندي لار وركه وه. دلته په امن خلك نه راځي، نو زه ډاډه يم چې لار درنه وركه ده. تر ماښام به نور ماشومانو او جوني هم راشي. تقريباً لس پنځلسو ته رسيري. دا زمونږ كاروبار دی، خو ته زړه مه خوره. تا بهر سوال كولو ته نه ليرم. ته ماسره همدلته پاتې كېږه. صرف زما زړه ساته او د دې سوالگرو حساب، هر يو چې پيسې كمې راوړلې، هم يې مور ته سزا وركو، هم يې بچو ته. نو دوی ناکام دي چې ښار كې د خلكو پښو ته ولوېږي، تپينته هم نشي كولاى. ټول مې دم كړي، او نه چاته حال ويلي شي. اوس دا ووايه! ته خو كومه ستونزه نه لري؟

صدرا لكه د بوت خاموشه ناسته وه.

بيا يې پرې په اوچت اواز غږ وكړ:

- ته خو به كومه ستونزه نه لري؟

صدرا جتکه و خوره، د نه په معنی يې سر په چټکی سره و خوځاوه. بيا يې ورته په ولي لاس وټاپاوه:

- بڼه دا خو راته ووايه چې ته څوک يې؟

د صدرا شونډې و خوځيدې :

- يوه بي کوره پيغله!!!

سړی مخ، خیرني بڼې ته تاو کړ، په اشاره يې ورته وويل: - بهر ووځه او ور هم ځان پسې بنده کړه!

خیرنه بڼه راووته، ور يې بند کړ. ورستی غږ يې له کوتې واوريد:

- څه نو حجاب لري کړه ته به هم ستړی يې چې لږه دمه واخلو.

پای

ایران/ تهران شهریار

مینه مننه او درنښت

په ټوله شوشل ميډيا مي په لاندې ادرس پيدا کولای شئ

Aftekharullah Aftekhar

<https://www.facebook.com/aftekharullah.jan?mibextid=ZbWKwL>

Aftekharullah Aftekhar

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**